

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/71/2015
Identifikačné číslo spisu:	2508010744
Dátum vydania rozhodnutia:	28.07.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2508010744.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 28. júla 2016 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Gabriely Šimonovej, v trestnej veci proti obvinenému C. V., pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák., o dovolaní obvineného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany z 16. septembra 2013, sp. zn. 2 T 234/2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 2. apríla 2015, sp. zn. 5 To 104/2013, podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Ľubomíra Kišaca, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného C. V. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Piešťany rozsudkom zo 16. septembra 2009, sp. zn. 2 T 234/2008, uznal obvineného vinným zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

- od nezisteného mesiaca v období jari roku 2006 do dňa 05.12.2006 na rôznych miestach v meste P. donútil pod hrozbou bitia a taktiež bitím fackami, päšťami a kopaním do celého tela H. S. pod zámienkou vyplatenia fiktívneho dlhu vo výške 100 000 Sk (3 319,39 Eur) k predaju jeho 3 - izbového bytu na adrese P., B. XX, z čoho mu H. S. vyplatil 60 000 Sk (1 991,64 Eur), ďalej k uzatvoreniu úveru so R. R., a. s., L., na sumu 150 000 Sk (4 979,09 Eur), k uzatvoreniu dvoch zmlúv o spotrebiteľských úveroch so spol. U., a. s., G., L., spolu na sumu 16 000 Sk (531,10 Eur), k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere so spoločnosťou J. s. r. o., L., na sumu 10 000 Sk (331,94 Eur), k uzatvoreniu zmluvy o úvere č. XXXXXXXX so spoločnosťou V., na nákup domáceho kina Panasonic v hodnote 25 800 Sk (856,40 Eur), k uzatvoreniu zmluvy so spoločnosťami S., a.s. a V., a.s., v presne nezistených výškach, pričom získané peniaze a spotrebný tovar si ponechal, následne v presne nezistený deň mesiaca september 2006 zoberal poškodenému bankomatovú kartu od jeho účtu, vedeného v spoločnosti V., a.s., L., prostredníctvom ktorej v rôznych bankomatoch vykonal neoprávnené výbery finančnej hotovosti v nezistenej výške, čím spôsobil H. S. škodu najmenej 261 800 Sk (8 690,17 Eur).

Za to súd uložil obvinenému podľa § 189 ods. 2, § 37 písm. m/, § 38 ods. 4, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol obvinený na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvineného zaviazal na úhradu škody vo výške 8 690,17 Eur poškodenému H. S. a so zvyškom nároku poškodeného podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázal na občianske súdne konanie.

Súd zároveň zrušil výrok o treste uložený obvinenému rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 14. februára 2007, sp. zn. 5 T 243/2005, právoplatným 3. apríla 2007, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom ku zmene, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Na podklade odvolania obvineného Krajský súd v Trnave uznesením z 19. júla 2011, sp. zn. 5 To 132/2010, prvostupňové rozhodnutie podľa § 321 ods. 1 písm. a/ až c/ Tr. por. zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Následne Okresný súd Piešťany rozsudkom zo 16. septembra 2013, sp. zn. 2 T 234/2008, uznal obvineného vinným zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. na rovnakom skutkovom základe.

Za to obvinenému uložil podľa § 189 ods. 2, § 37 písm. m/, § 38 ods. 4, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol obvinený na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvineného zaviazal na úhradu škody vo výške 8 690,17 Eur dedičke poškodeného E. L. a so zvyškom nároku ju podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázal na občianske súdne konanie.

Súd zároveň zrušil výrok o treste uložený obvinenému rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 14. februára 2007, sp. zn. 5 T 243/2005, právoplatným 3. apríla 2007, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom ku zmene, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal obvinený odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Trnave rozsudkom z 2. apríla 2015, sp. zn. 5 To 104/2013, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. obvineného odsúdil podľa § 189 ods. 2, § 37 písm. m/, § 38 ods. 4, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu so stredným stupňom strázenia.

Zároveň odvolací súd zrušil výrok o treste uložený obvinenému rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 14. februára 2007, sp. zn. 5 T 243/2005, právoplatným 3. apríla 2007, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom ku zmene, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti rozhodnutiu okresného a krajského súdu podal dovolanie obvinený, ktorý namietal dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. d/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por., teda že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, hlavné pojednávanie bolo vykonané v jeho neprítomnosti, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané

zákonným spôsobom, a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V bližšom odôvodnení dovolania uviedol, že sudy nesprávne vyhodnotili dôkazy, nesprávne ustálili skutkový stav a nesprávne rozhodli aj o otázke viny. Vykonané dôkazy a rozpory vyhodnotili jednostranne v jeho neprospech, postupovali v rozpore so zásadou „in dubio pro reo“, pričom on sa skutku nedopustil, a preto mal byť spod obžaloby oslobodený. Výetrovateľ odmietol vykonať dôkazy tak, aby bol riadne zistený skutkový stav veci, neboli vykonané dôkazy, ktoré navrhol (svedok H. H., K. V.) a nebol zabezpečený výpis z registra trestov na svedka J. G., ktorý žiadal. V konaní nebol produkovaný žiaden objektívny dôkaz o tom, že poškodeného bil, a nebol ani pribratý znalec z odboru zdravotníctva. Rovnako namietal nevierohodnosť výpovede svedkyne H. O. a Y. D.. Ďalej namietal, že mu bolo znemožnené vyjadriť sa k jednotlivým dôkazom, v prípravnom konaní mu neboli riadnym spôsobom oznamované termíny jednotlivých úkonov, v dôsledku čoho sa na nich nemohol zúčastňovať a klásť svedkom a poškodeným otázky, v prípravnom konaní bola porušená zásada kontradiktórnosti. Dôkazy teda boli získané v rozpore s ustanovením § 119 ods. 2 Tr. por. Všetky výpovede poškodeného v prípravnom konaní i v konaní pred súdom boli vykonané nezákonne a bolo porušené jeho právo na obhajobu. V rámci porušenia práva na obhajobu obvinený tiež namietal, že mu nebol pridelený obhajca napriek tomu, že o to žiadal. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. obvinený vymedzil tak, že súd vykonal dokazovanie na hlavnom pojednávaní v jeho neprítomnosti, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky podľa § 252 ods. 2 Tr. por., a z takto vykonaného dokazovania vychádzal, preto je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. videl obvinený okrem už skôr uvedených skutočností v tom, že sudy v jeho prípade aplikovali ustanovenie § 189 ods. 2 Tr. zák., hoci sa takého trestného činu nedopustil a nedopustil sa ani žiadneho takého skutku, ktorý by vykazoval znaky trestného činu.

Vzhľadom na uvedené obvinený navrhol zrušiť obe napadnuté rozhodnutia a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Rovnopis dovolania bol v zmysle § 376 Tr. por. doručený na vyjadrenie prokurátorovi a dedičke poškodeného.

Prokurátor vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dôkazy v trestnom konaní boli vykonané v súlade so zákonom a v dostatočnom rozsahu na vydanie spravodlivého meritórneho rozhodnutia. Obžalovaný mal možnosť radiť sa s obhajcom a vyjadriť sa k jednotlivým dôkazom, keďže hlavné pojednávanie bolo vykonané v jeho prítomnosti, preto nedošlo k porušeniu práva na obhajobu ani k odopretiu možnosti obvineného zúčastniť sa hlavného pojednávania. Rozhodnutie podľa prokurátora bolo založené na dôkazoch, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané v súlade so zákonom, a nedošlo ani k chybám spočívajúcim v nesprávnom právnom posúdení skutku, preto nie sú naplnené dovolacie dôvody. Vzhľadom na uvedené navrhol dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Dedička poškodeného sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

Vyjadrenie prokurátora bolo doručené na vyjadrenie obvinenému a jeho obhajcovi (I. ÚS 355/2015).

Obvinený sa k vyjadreniu prokurátora sám písomne vyjadril, pričom uviedol, že s dovolaním podaným jeho obhajcom sa naďalej plne stotožňuje. Nikdy nebohému poškodenému neublížil, naopak - pomáhal mu. Všetko bolo voči jeho osobe vymyslené a existujú svedkovia, ktorí môžu dosvedčiť jeho nevinu. Na záver uviedol, že má manželku a maloleté deti, preto verí, že mu dovolací súd na základe jeho dovolania vyhovie.

Obhajca v mene obvineného podal k vyjadreniu prokurátora písomné vyjadrenie, v ktorom sa s názorom prokurátora nestotožnil, a v ďalšom podrobne poukázal na dovolacie dôvody uvedené v dovolaní, na ktorom v plnom rozsahu zotrval.

Vyjadrenie obvineného a jeho obhajcu bolo zaslané prokurátorovi a dedičke poškodeného, ktorí sa k nim ďalej nevyjadrovali.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie proti napadnutému právoplatnému rozhodnutiu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. h/, § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky podľa § 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por., a boli splnené aj podmienky podľa § 371 ods. 4 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené namietané dôvody dovolania.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Porušením práva na obhajobu sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe v zmysle § 37 Tr. por. Ide obzvlášť o situáciu, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd v tomto čase reálne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, prípadne ak ide o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Intenzita takéhoto porušenia musí dosahovať stupeň zásadnosti, teda takéto porušenie musí kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. V súvislosti s dokazovaním môže byť tento dovolací dôvod naplnený len za situácie, že súd nevyhovie návrhom obvineného na vykonanie alebo doplnenie dokazovania, pričom svoje rozhodnutie neodôvodní.

Obvinený v súvislosti s právom na obhajobu namietal, že vyšetrovateľ odmietol vykonať dôkazy tak, aby bol riadne zistený skutkový stav veci, neboli vykonané dôkazy, ktoré navrhol (svedok H. H., K. V.) a nebol zabezpečený výpis z registra trestov na svedka J. G., ktorý žiadal. V konaní nebol produkovaný žiaden objektívny dôkaz o tom, že poškodeného bil, a nebol ani pribratý znalec z odboru zdravotníctva. Rovnako namietal nevierohodnosť výpovede svedkyne H. O. a Y. D..

K uvedenej námietke dovolací súd uvádza nasledovné :

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že obvinený bol vypočutý 6. mája 2008, dňa 28. apríla 2008 podal sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia a 5. augusta 2008 sa zúčastnil preštudovania spisu, pričom pri žiadnom z týchto úkonov nevzniesol návrhy na vykonanie či doplnenie dokazovania. Rovnako z obsahu spisového materiálu nevyplývajú iné osobitné podania obvineného súvisiace s nedostatočným dokazovaním v prípravnom konaní. Pokiaľ ide o výsluch svedka H. H., tento bol navrhnutý na hlavnom pojednávaní konanom dňa 26. septembra 2012 obhajcom obvineného. Dôvodom bolo ozrejmienie okolností uzatvorenia kúpnej zmluvy o predaji bytu, úmyslu poškodeného uzatvoriť kúpnu zmluvu a peňažnej čiastky za predaj bytu. S uvedeným návrhom sa súd riadne vyporiadal priamo na pojednávaní tak, že ho zamietol, pričom uviedol, že ide o dôkaz nadbytočný a neopodstatnený s poukazom na odstup času od skutku aj na už vykonané dôkazy, keďže poškodený S. sa k okolnostiam predaja bytu vyjadril nielen v prípravnom konaní, ale aj na hlavnom pojednávaní. Okrem toho súd

uviedol, že tento dôkaz obhajoba uplatnila oneskorene, nejde o novú skutočnosť a na výzvu na uplatnenie dôkazov na hlavnom pojednávaní obhajoba nereagovala. Návrh na výsluch svedkyne K. V. bol prednesený obhajcom na hlavnom pojednávaní 16. septembra 2013. Súd mu nevyhovел z dôvodu, že výpoveď tejto svedkyne bola prečítaná za súhlasu strán na hlavnom pojednávaní dňa 26. septembra 2012. Pokiaľ ide o ďalšie námietky súvisiace s rozsahom dokazovania (o.i. že nebol pribratý znalec z odboru zdravotníctva), dovolací súd podotýka, že zo spisového materiálu nevyplýva, že by tieto obvinený v priebehu konania navrhoval, a to ani na hlavnom pojednávaní, ani v rámci odvolania a na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom. Taktiež je treba podotknúť, že zabezpečenie výpisu z registra trestov svedka G. by nijaký spôsobom nemohlo ovplyvniť dôkaznú situáciu v prejednávanej veci, nakoľko takýmto výpisom nie je možné zistiť hodnovernosť svedka vo vzťahu k tomuto prípadu, pokiaľ k tomu argumentácia obvineného smerovala. Výpis z registra trestov je len podkladom k zisťovaniu bezúhonnosti určitej osoby.

Z uvedeného nevyplýva, že by sudy nižších stupňov postupovali v konaní v rozpore s právom obvineného na obhajobu. S jeho návrhmi na doplnenie dokazovania sa riadne vypořádali a dali mu tým odpoveď na otázku, prečo ich neakceptovali, a to zrozumiteľným a jasným spôsobom. Pokiaľ ide o nespokojnosť obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania, treba konštatovať, že táto nemôže byť sama o sebe porušením práva na obhajobu. Súd čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Rovnako súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania.

K argumentácii obvineného, že v konaní nebol produkovaný žiaden objektívny dôkaz o tom, že poškodeného bil, k tejto dovolací súd poznamenáva, že súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie čo do viny obvineného predovšetkým na svedeckých výpovediach poškodeného H. S., ktorého vierohodnosť potvrdila znalkyňa z odboru psychológia PhDr. B., a na výpovediach svedkyne Y. D., H. Y. (O.), J. G. a O. S. a iných, a tiež na listinných dôkazoch produkovaných v tejto veci. Skutočnosť, že obvinený uvedené dôkazy nepovažuje za objektívne, a teda nesúhlasí s hodnotením dôkazov súdmi nižšieho stupňa, nie je samo o sebe naplnením dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ani iného z dovolacích dôvodov. Dovolací súd totiž nie je v tomto štádiu konania po právoplatnosti rozhodnutia oprávnený preskúmať hodnotenie dôkazov, ktoré prináleží len súdom nižšieho stupňa.

Ďalej obvinený v rámci uvedeného dovolacieho dôvodu namietal, že mu bolo znemožnené vyjadriť sa k jednotlivým dôkazom, v prípravnom konaní mu neboli riadnym spôsobom oznamované termíny jednotlivých úkonov, v dôsledku čoho sa na nich nemohol zúčastňovať a klásť svedkom a poškodenému otázky, v prípravnom konaní bola porušená zásada kontradiktórnosti. Nebol mu pridelený obhajca napriek tomu, že o to žiadal.

Podľa § 213 ods. 1 Tr. por. policajt môže povoliť účasť obvineného na vyšetrovacích úkonoch a umožniť mu klásť vypočúvaným svedkom otázky. Postupuje tak najmä vtedy, ak obvinený nemá obhajcu a úkon spočíva vo výsluchu svedka, pri ktorom je dôvodný predpoklad, že ho nebude možné vykonať v konaní pred súdom, iba ak by zabezpečovanie jeho prítomnosti alebo jeho prítomnosť mohli ohroziť vykonanie tohto úkonu.

Z citovaného ustanovenia procesného predpisu jednoznačne vyplýva, že účasť obvineného na vyšetrovacích úkonoch nie je povinná. Je to právo, ktoré obvinený využiť môže a nemusí, a pokiaľ sa rozhodne ho využiť, musí orgán činný v trestnom konaní požiadať o povolenie. Udelenie povolenia je potom na výlučnom zvážení rozhodujúceho orgánu, pričom Trestný poriadok demonštratívne vypočítava situácie, za ktorých by takéto povolenie malo byť udelené. Ide o situáciu, kedy obvinený nemá obhajcu a zároveň úkon spočíva vo výsluchu svedka, pri ktorom je dôvodný predpoklad, že ho nebude možné vykonať v konaní pred súdom. Dôvodný predpoklad si pritom vyžaduje vyššie percento istoty, že k tomu dôjde. Základnou podmienkou však je vznesenie požiadavky na takýto úkon zo strany obvineného, ku ktorého v prejednávanej veci nedošlo, pretože z obsahu vyšetrovacieho spisu nevyplýva,

že by obvinený v priebehu prípravného konania o takúto účasť žiadal. Naopak - z priebehu prípravného konania vyplýva, že obvinený nemal záujem ani preštudovať vyšetrovací spis, ktorá možnosť mu bola zo strany orgánov činných v trestnom konaní daná, a to aj napriek tomu, že na preštudovaní sa zúčastnil, ale tento úkon odmietol vykonať s poukazom na to, že je nevinný. Dovolací súd v tejto súvislosti dodáva, že neúčasť obvineného na výsluchoch počas prípravného konania nemá vplyv na realizáciu jeho práv na obhajobu, keď v priebehu ďalšieho konania pred súdom mal možnosť nielen sám, ale aj prostredníctvom obhajcu, klásť svedkom otázky, ktorú možnosť aj obhajca využil (najmä hlavné pojednávanie 26. septembra 2012, 16. septembra 2013).

Námietku obvineného týkajúcu sa neustanovenia obhajcu považuje dovolací súd za irelevantnú, pretože z obsahu spisového materiálu vyplýva, že po zrušení rozsudku súdu prvého stupňa krajským súdom bol tento nedostatok odstránený a obvinenému bol súdom ustanovený obhajca Mgr. Radovan Ulehla (opatrenie predsedníčky senátu zo 17. augusta 2011), prostredníctvom ktorého realizoval svoje právo na obhajobu v celom ďalšom konaní.

Z uvedeného je zrejmé, že námietky obvineného k tomuto dovolaciemu dôvodu v rozsahu, v akom ich uplatnil, neboli preukázané.

Podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Uvedený dovolací dôvod obvinený vymedzil tak, že súd vykonal dokazovanie na hlavnom pojednávaní v jeho neprítomnosti, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky podľa § 252 ods. 2 Tr. por.

Rovnako táto námietka obvineného je neopodstatnená. Zo súdneho spisu je evidentné, že po zrušení prvostupňového rozhodnutia krajským súdom sa hlavné pojednávanie niekoľkokrát odročovalo aj z dôvodu neprítomnosti obvineného (dňa 9. novembra 2011, 30. januára 2012, 25. júna 2012, 5. decembra 2012, 5. apríla 2013, 1. júla 2013). Riadne vykonané bolo 18. apríla 2012, 26. septembra 2012 a 16. septembra 2013 a na týchto sa obvinený aj jeho obhajca zúčastnili, pričom práve na nich boli vykonané všetky relevantné dôkazy pre posúdenie viny obvineného.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Obvinený v tejto súvislosti namietal, že v prípravnom konaní bola porušená zásada kontradiktórnosti, pretože o výsluchu poškodeného a svedkov nebol upovedomený a dôkazy boli na hlavnom pojednávaní vykonané v jeho neprítomnosti, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, teda boli získané v rozpore s ustanovením § 119 ods. 2 Tr. por. Všetky výpovede poškodeného v prípravnom konaní i v konaní pred súdom boli preto vykonané nezákonne.

Obvinený v rámci tohto dovolacieho dôvodu uvádza len okolnosti, ku ktorým už sa dovolací súd vyjadril v rámci ostatných namietaných dovolacích dôvodov, ktoré nepovažuje za naplnené, preto v tomto rozsahu na svoju argumentáciu v plnom rozsahu poukazuje. Práva obvineného neboli v konaní porušené, preto z hľadiska ním uvedených námietok nemožno dôkazy, na ktorých súdy nižšieho stupňa založili svoje rozhodnutia, považovať za nezákonné.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. videl obvinený v tom, že súdy v jeho prípade aplikovali ustanovenie § 189 ods. 2 Tr. zák., hoci sa takého trestného činu nedopustil a nedopustil sa ani žiadneho takého skutku, ktorý by vykazoval znaky trestného činu. Taktiež uviedol, že súdy nesprávne ustálili skutkový stav a nesprávne rozhodli aj o otázke viny. Vykonané dôkazy a rozpory vyhodnotili

jednostranne v jeho neprospech, postupovali v rozpore so zásadou „in dubio pro reo“, pričom on sa skutku nedopustil, preto mal byť spod obžaloby oslobodený.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku a použitie iného hmotnoprávného ustanovenia je pochybenie súdu pri aplikácii práva na skutok, ktorý bol zistený a v potrebnom rozsahu objasnený, a to v takej intenzite, že to zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (a contrario § 371 ods. 5 Tr. por.). O nesprávnu právnú aplikáciu práva ide najmä vtedy, ak bol skutok v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, hoci o trestný čin v tomto prípade nešlo, alebo ak išlo o iný trestný čin, než ten, ktorý sa nachádza v právnej vete napadnutého rozhodnutia, teda ak skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podradený) pod nesprávnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom takáto nesprávna subsumpcia bola v neprospech obvineného (teda spravidla pôjde o prísnejšie trestnú skutkovú podstatu). V tejto súvislosti však treba podotknúť, že dovolací súd pri preskúmaní uvedeného dovolacieho dôvodu nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku, čo je explicitne vyjadrené i v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ veta za bodkočiarkou Tr. por. Zabezpečiť správnosť a úplnosť skutkových zistení a následne ustáliť skutok je vecou súdu prvého, prípadne druhého stupňa, a dovolací súd už nie je oprávnený zistený skutok skúmať ani prehodnocovať, ale musí ho ako správny prezumovať a vychádzať z neho. Rovnako to platí o dôkazoch vykonaných súdmi nižšieho stupňa a ich hodnotení, ktoré sú predpokladom pre ustálenie skutkových záverov.

Z podstaty dovolateľom tvrdených námietok (a to nielen tých, ktoré sú podradené pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.) spočívajúcich v nesprávnom vyhodnotení dôkazov, v nevykonaní ním navrhnutých dôkazov, nedôveryhodnosti svedkov vyplýva, že smerujú proti správnosti a úplnosti zisteného skutku, rozsahu a hodnoteniu vykonaného dokazovania, preskúmanie ktorých je v zmysle uvedeného dovolacím súdom neprípustné. In medias res namietaného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolací súd uvádza, že po preskúmaní veci nezistil v rozhodnutiach súdov nižších stupňov také pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dôvodov dovolania v zmysle uvedeného ustanovenia. Z vymedzenia skutku tak, ako bol ustálený súdom prvého stupňa, je jednoznačné, že je trestným činom a že obvinený naplnil jeho skutkovú podstatu tak, ako je vymedzená v Trestnom zákone, teda k nesprávnej aplikácii práva zo strany súdu nedošlo, čo napokon pri preskúmaní prvostupňového rozhodnutia skonštatoval aj odvolací súd vo svojom v poradí druhom rozhodnutí v tejto veci. Rozhodnutie súdu prvého stupňa i súdu odvolacieho, ktoré boli vydané po prvotnom vrátení veci súdu prvého stupňa, sú v tomto zmysle plne v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že v posudzovanom prípade nemožno konštatovať naplnenie uplatnených dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. d/, písm. g/, písm. i/ Tr. por., preto dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.